

ment juhként a farkasok közé, hogyan kellett neki kígyó-okosságúnak és galambártatlanságúnak lennie, hogyan hirdette akár a háztetőről is, ami meggyőződése volt, mennyire nem törődött azokkal, akik meg is ölhetnék volna a testet. Erőt adott neki a tudat, hogy kiszemeltetett a feladatra. S miután ebbeli hite sziklaszilárd volt, sem aranyra, sem ezüstre, sem köntösre, sem sarura nem törekedett. A feladatát igyekezett teljesíteni. Boldog volt. „Igen Atyám!” — mondta egész életével.

A Biblia ettől az ezüstmisétől számítva a szememben nemcsak a hit igazságára vezérlő kalauz, ahogyan régen írták, nemcsak a világfolklor legszebb alkotása, amint az egykor élt marxista filozófus mondta. Ma a Biblia nekem Máté evangéliumának tizedik-tizenegyedik része is. Hívőnek-hitetlennek egyformán szóló könyv, többek között arról, hogyan kell keresni, meglelni, felvállalni mindenkinek a maga sorsát. Hogyan kell hirdetni a békességet minden háznak, abban a reményben, hogy minden ház méltó erre a békességre. Meg persze hogy szükség esetén mindenképpen el kell menni Ninivébe, prédikálni a város ellen, ha netalán újra és újra megárad a gonoszság.

RÁBA GYÖRGY

Ámen előtt

*Egy küszöbhez vezess
a szivárgó homályban
arcvonásokon át
rajzold ki a fedél alá
botorkáló nyomát
mondom ezt mint imát
s izmom közben ernyed
máris banyatlanék
de ámen előtt
két szót fél-öntudatlan
hadd ejtek ki még
ébrenlét álmodtalak
szeszed bevít tovaragad*